

SOPHIE, DE ONWEERSTAANBARE GRAVIN

GEORGETTE HEYER

Sophie

DE
ONWEERSTAANBARE
GRAVIN

ecean

Deze versie is licht gewijzigd ten opzichte van het origineel uit 1950.

Oorspronkelijke titel *The Grand Sophy*. Arrow Books, imprint van
The Random House Group Ltd, Londen

© 1950 erven Georgette Heyer

GEORGETTE HEYER® is a registered trade mark

© 2024 Nederlandse vertaling Textcase / Oceaan

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld © Anna Jastrzebska / Shutterstock

NUR 302

ISBN 9789046832165

ISBN 9789046832172 (eBook)

ISBN 9789046832189 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

1

De butler herkende de enige nog in leven zijnde broer van lady Ombersley onmiddellijk, zoals hij zijn minder opmerkelijke ondergeschikten naderhand liet weten. Hij begroette sir Horace met een diepe buiging en ging zelfs zo ver hem te zeggen dat mevrouw, hoewel ze niet thuis gaf voor minder verwante bezoekers, heel verheugd zou zijn hem te zien. Sir Horace, niet onder de indruk van deze neerbuigendheid, overhandigde zijn overjas aan de ene huisknecht, zijn hoed en wandelstok aan de andere. Vervolgens gooide hij zijn handschoenen op de tafel met het marmeren blad en zei dat hij daar niet aan twijfelde, en hoe het tegenwoordig met Dassett was? De butler, in tweestrijd tussen voldoening vanwege het feit dat de man zijn naam nog wist en ongenoegen vanwege de vrije en ongedwongen omgangsvormen van sir Horace, antwoordde dat het met hem zo goed ging als men zou kunnen verwachten. Op zijn beurt merkte hij op dat het hem, als hij zo vrij mocht zijn om dat te zeggen, goed deed te zien dat sir Horace nog geen dag ouder leek dan de laatste keer dat hij het genoeg had gehad hem te mogen aankondigen bij lady Ombersley. Vervolgens ging hij hem statig voor op de imposante trap naar de Blauwe Zaal, waar lady Ombersley zachtjes zat te dommelen op een sofa bij de haard. Er lag een paisley-sjaal over haar voeten en haar mutsje stond beslist scheef. Deze details ontgingen Mr Dassett niet, maar hij kuchte even en verkondigde op nadrukkelijke toon: ‘Sir Horace Stanton-Lacy, milady.’

Lady Ombersley schrok wakker en keek even niet-begrijpend om zich heen. Ze deed een vruchteloze poging haar mutsje recht te zetten en slaakte een zwakke kreet. ‘Horace!’

‘Ha, Lizzie, hoe is het met je?’ vroeg sir Horace. Hij liep de kamer door en gaf haar een stevige klap op haar schouder.

‘Lieve hemel, wat heb je me laten schrikken,’ riep lady Ombersley en greep naar het reukflesje dat nooit ver buiten haar bereik was.

De butler, die deze begroeting geduldig had gadeslagen, sloot nu de deur achter de herenigde broer en zus en ging op weg naar zijn personeel, om hun mee te delen dat sir Horace een achtenswaardig heer was, die veel in het buitenland vertoefde omdat hij, zoals hem was meegedeeld, werkzaam was bij het staatsbestuur, in delicate diplomatieke zaken die hun begrip te boven gingen.

De diplomaat warmde ondertussen zijn jas bij het vuur, verkwikte zich met een snuifje tabak en meldde zijn zus dat ze zwaarder geworden was. ‘We worden er allebei niet jonger op,’ voegde hij er grootmoedig aan toe. ‘Na zeker vijf jaar, Lizzie, tenzij mijn geheugen me in de steek laat, wat volgens mij niet het geval is.’

Terwijl hij sprak liet sir Horace zijn blik rusten op zijn eigen beeld in een grote spiegel met vergulde lijst, die aan de muur tegenover de haard hing. Het was niet uit ijdelheid, maar om zijn uiterlijk kritisch te kunnen bekijken. Zijn vijfenveertig levensjaren waren mild voor hem geweest. Zijn omtrek mocht iets zijn uitgedijd, zijn lengte van ruim een meter tachtig maakte de lichte gezetheid verwaarloosbaar. Hij was een prettige verschijning en had, naast een goed geproportioneerd lichaam, een knap gezicht, gekroond met weelderige bruine lokken die nog steeds niet werden ontsierd door zilveren strepen. Daarbij ging hij altijd uiterst elegant gekleed, maar was dan weer verstandig genoeg om niet die flamboyante mode te kiezen die de imperfectie van het ouder wordende lichaam zou laten zien. ‘Kijk eens naar die arme Prinny,’ zei sir Horace vaak tegen minder kritische vrienden. ‘Hij is toch een les voor ons allemaal.’

Zijn zus aanvaardde de impliciete kritiek zonder wrok. Zeven-entwintig jaar huwelijk hadden hun sporen nagelaten. Ze had haar grillige en verre van dankbare echtgenoot plichtsgetrouw acht bewijzen van haar genegenheid geschonken, waardoor hij alle aanspraak op schoonheid in haar allang had vernietigd. Haar gezondheid was matig, haar aard volgzaam, en ze zei altijd graag dat de tijd voorbij was om aan uiterlijkheden te denken wanneer je grootmoeder was geworden.

‘Hoe is het met Ombersley?’ vroeg sir Horace, meer uit beleefdheid dan uit belangstelling.

‘Hij heeft last van jicht, maar dat in aanmerking genomen gaat het opmerkelijk goed met hem,’ antwoordde ze.

Sir Horace vatte deze opmerking onaangenaam letterlijk op. ‘Altijd te veel gedronken,’ knikte hij. ‘Hij moet nu toch al op weg zijn naar de zestig. En van zijn andere probleem zul jij waarschijnlijk niet meer zoveel last hebben, toch?’

‘Nee, nee,’ verzekerde ze hem haastig. Ze had nooit veel te stellen gehad met de ontrouw van lord Ombersley, hoewel het vernederend was geweest als deze zich, zoals maar al te vaak, open en bloot ge-manifesteerd had. Ze had er echter weinig behoefte aan om dit onderwerp te bespreken met een familielid dat dit onomwonden ter sprake bracht. Ze gaf het gesprek dan ook een abrupte wending door te vragen waar hij nu vandaan kwam.

‘Lissabon,’ antwoordde hij en nam nog een snuifje tabak.

Lady Ombersley was enigszins verrast. Het was nu twee jaar geleden dat de lange Napoleontische oorlog was beëindigd. Ze had gedacht dat sir Horace in Wenen was toen ze het laatst van hem hoorde, waar hij ongetwijfeld een mysterieuze rol had gespeeld bij het Congres, dat zo bruusk was onderbroken door de ontsnapping van dat vreselijke Monster van Elba. ‘O,’ zei ze een beetje wezenloos. ‘Natuurlijk, je hebt daar een huis. Dat was ik even vergeten. En hoe is het met die lieve Sophia?’

‘Eerlijk gezegd,’ zei sir Horace, die nu zijn snuifdoos sloot en terug stopte in zijn zak, ‘heb ik je opgezocht vanwege Sophie.’

Sir Horace was al vijftien jaar weduwnaar. Gedurende die periode had hij zijn zus nooit om hulp gevraagd bij de opvoeding van zijn dochter, noch had hij enige acht geslagen op haar ongevraagde adviezen, maar bij deze woorden maakte zich een ongemakkelijk gevoel van haar meester. ‘Ja, Horace?’ zei ze. ‘Die lieve Sophia. Het is alweer een jaar of vier geleden dat ik haar voor het laatst heb gezien. Hoe oud is ze nu? Ik neem aan dat ze al haar debuut heeft gemaakt?’

‘Jaren geleden al,’ antwoordde sir Horace. ‘Ze is twintig.’

‘Twintig,’ riep lady Ombersley uit. Ze rekende in gedachten en zei toen: ‘Ja, dat moet ook wel, want mijn eigen Cecilia is net negentien geworden en ik herinner me dat jullie Sophia bijna een jaar eerder werd geboren. Ach, ach, arme Marianne. Wat een lieve vrouw was ze toch.’

Met enige inspanning wist sir Horace het beeld van zijn overleden echtgenote terug te halen. ‘Dat was ze zeker,’ beaamde hij. ‘Je vergeet het, weet je. Sophie heeft niet veel van haar: zij lijkt op mij.’

‘Ik weet welke troost ze voor jou moet zijn geweest,’ verzuchtte lady Ombersley. ‘En ik ben ervan overtuigd, beste Horace, dat niets affectiever zou kunnen zijn dan jouw toewijding aan het kind.’

‘Ik was helemaal niet toegewijd,’ viel sir Horace haar in de rede. ‘Ik zou haar zeker niet bij me gehouden hebben als ze lastig was geweest. Maar dat was ze nooit: lief ding, die Sophie.’

‘Ja, mijn beste, maar het lijdt geen twijfel dat je haar, in plaats van zo’n meisje mee te slepen naar Spanje en Portugal, veel beter naar een particuliere school had—’

‘Sophie zeker niet. Dan zou ze hebben geleerd om juffertjesachtig te zijn,’ zei sir Horace cynisch. ‘Bovendien heeft het geen zin om daarover nu tegen mij aan te praten, want het is te laat. Het punt is, Lizzie, dat ik een beetje in de knel zit. Ik wil je vragen om voor haar te zorgen als ik in Zuid-Amerika ben.’

‘Zuid-Amerika?’ bracht lady Ombersley met moeite uit.

‘Brazilië. Ik verwacht niet dat ik heel lang weg zal zijn, maar ik kan dan niet voor mijn Sophie zorgen en ik kan haar niet bij Tilly achterlaten, want Tilly is dood. Een paar jaar geleden overleden in Wenen. Duivels lastig, maar ik geloof niet dat ze dat met opzet heeft gedaan.’

‘Tilly?’ zei lady Ombersley verbijsterd.

‘Hemel, Elizabeth, herhaal toch niet elk woord dat ik zeg. Echt een ongelooflijk slechte gewoonte. Miss Tillingham, Sophies gouvernante.’

‘Lieve help, bedoel je nu te zeggen dat het kind geen gouvernante meer heeft?’

‘Natuurlijk heeft ze die nu niet. Ze heeft geen gouvernante nodig. Er waren altijd genoeg chaperonnes te vinden toen we in Parijs waren. En in Lissabon speelt dat helemaal niet. Maar ik kan haar niet alleen in Engeland achterlaten.’

‘Dat lijkt mij ook niet. Mijn waarde Horace, ik wil uiteraard alles doen om je van dienst te zijn, maar ik weet niet zeker-’

‘Onzin.’ Sir Horace zette zich schrap. ‘Ze zal aardig gezelschap zijn voor jullie dochter – hoe heet ze ook alweer – Cecilia? Lieve, kleine ziel, weet je. Er zit geen greintje kwaad in haar.’

Deze vaderlijke hulde deed zijn zus even met de ogen knippen en ze liet een protesterend geluid horen. Sir Horace besteedde er geen aandacht aan. ‘Bovendien zal ze zeker geen problemen veroorzaken,’ zei hij. ‘Ze is bepaald niet dom, mijn Sophie. Ik maak me nooit zorgen om haar.’

Omdat lady Ombersley het karakter van haar broer zo goed kende, geloofde ze dit maar al te graag. Ze was zelf echter gezegend met vrijwel hetzelfde zorgeloze temperament, dus klonk er geen zuur commentaar uit haar mond. ‘Ik ben er zeker van dat het een lief meisje is,’ zei ze. ‘Maar weet je, Horace-’

‘En een andere kwestie is dat het tijd wordt dat we een echtgenoot

voor haar gaan vinden,' vervolgde sir Horace, die zich nu in een stoel aan de andere kant van de open haard liet zakken. 'Ik wist dat ik op je kon rekenen. Verdraaid, je bent haar tante. En mijn enige zus.'

'Ik zou haar maar al te graag willen introduceren,' zei lady Ombersley wat treurig, 'het punt is alleen... ik ben bang... nou ja, gezien de enorme kosten van het debuut van Cecilia vorig jaar en dan de bruiloft van mijn lieve Maria kort daarvoor en Hubert die naar Oxford gaat, om nog maar te zwijgen van de kosten voor Eton waar die arme Theodore--'

'Als de kosten een probleem zijn, Lizzie, dan hoeft je daar niet over na te denken, want ik zal al die onzin betalen. Je hoeft haar niet aan het hof te presenteren: als ik weer thuiskom, zal ik daarvoor zorgen. En als je dit gedoe allemaal niet wilt, kan ik wel een andere dame vinden die het wil doen. Wat ik op dit moment graag zou zien, is dat ze omgaat met haar neven en nichten, dat ze de juiste mensen ontmoet... en jij bent met dit soort dingen bekend.'

'Uiteraard, en wat het gedoe betreft, dat is helemaal geen punt. Maar ik heb onwillekeurig het gevoel dat het misschien niet gaat werken. Wij hebben niet veel vermaak te bieden.'

'Nu, met een meute meisjes om je heen zou dat toch moeten,' zei sir Horace plompverloren.

'Maar Horace, ik heb geen meute meisjes om me heen,' protesteerde lady Ombersley. 'Selina is pas zestien en Gertrude en Amabel zijn amper uit de luiers.'

'Ik zie wel waar de schoen wringt,' zei sir Horace goedig. 'Je bent bang dat ze Cecilia in de schaduw stelt. Maar lieve zus, mijn kleine Sophie is geen schoonheid. Ze is mooi genoeg, sterker nog, ik durf te zeggen dat jij haar ook zeker een heel mooi meisje zult vinden, maar Cecilia is echt iets bijzonders. Althans dat vond ik toen ik haar vorig jaar zag. Ik was verrast, want jij was nooit meer dan je gemiddelde zelf, Lizzie, terwijl ik Ombersley altijd alledaags ogend vond.'

Zijn zus accepteerde deze kritiek gedwee, maar het stak haar dat

hij dacht dat zij zulke onaardige dingen over haar nichtje kon denken. ‘En zelfs als ik zo hatelijk was, is er geen enkele noodzaak voor dergelijke kleinzielige opvattingen,’ voegde ze eraan toe. ‘Er is nog niets bekend gemaakt, Horace, maar ik kan je nu al vertellen dat Cecilia op het punt staat zich te verloven met een zeer begerenswaardige partij.’

‘Dat is mooi,’ zei sir Horace. ‘Dan heb je alle tijd om rond te kijken naar een echtgenoot voor Sophie. Het zal niet zo heel moeilijk zijn: het is een innemend ding en op enig moment zal ze een flink fortuin bezitten, afgezien nog van wat haar moeder haar heeft nagelaten. Er is ook geen reden te vrezen dat haar huwelijk ons problemen zal bezorgen: het is een verstandig meisje en ze weet wat er zoal te koop is in de wereld. Wie heb je op het oog voor Cecilia?’

‘Lord Charlbury heeft Ombersley toestemming gevraagd om haar te mogen leren kennen,’ zei zijn zus vol trots.

‘Charlbury, hè,’ zei sir Horace. ‘Inderdaad heel goed, Elizabeth. Ik moet zeggen dat ik niet had gedacht dat je zo’n buit zou binnenhalen. Het gaat immers niet alleen om uiterlijk, en gezien de manier waarop Ombersley zijn fortuin erdoor joeg toen ik hem de laatste keer zag—’

‘Lord Charlbury,’ zei lady Ombersley wat stijfjes, ‘is een extreem welgesteld man die, naar ik weet, niet zulke ordinaire gedachten heeft. Sterker nog, hij vertelde me zelf dat het een geval van liefde op het eerste gezicht was.’

‘Kostelijk,’ zei sir Horace. ‘Ik had gedacht dat hij al een poosje op zoek zou zijn naar een vrouw – toch al wel dertig – maar als hij een echte genegenheid voor het meisje heeft, des te beter. Dat zal zijn belangstelling voor haar versterken.’

‘Ja,’ beaamde lady Ombersley. ‘En ik ben ervan overtuigd dat ze heel goed bij elkaar zullen passen. Hij is uiterst aimabel en gediensstig, hij is in alle opzichten een gentleman, uiterst begripend en met een bijzonder prettig voorkomen.’

Sir Horace, die niet erg geïnteresseerd was in de affaires van zijn nichtje, zei: 'Nou, nou, hij is duidelijk een toonbeeld van deugdzaamheid. Cecilia mag zich gelukkig prijzen met dit contact. Ik hoop maar dat je net zo goed zult slagen voor Sophie.'

'Zeker, als me dat toch zou lukken,' verzuchtte ze. 'Het komt alleen zo ongelegen, want... Het punt is, zie je, dat ik bang ben dat Charles er niet zo blij mee zal zijn.'

Sir Horace fronste zijn voorhoofd. Hij pijnigde zijn geheugen. 'Ik dacht dat hij Bernard heette. Waarom zou hij er niet blij mee zijn?'

'Ik heb het niet over Ombersley, Horace. Je herinnert je Charles toch wel?'

'Als je je oudste zoon bedoelt dan herinner ik me hem natuurlijk. Maar waarom moet hij hierin iets te zeggen hebben en waarom zou hij in vredesnaam bezwaar kunnen maken tegen mijn Sophie?'

'O nee, niet tegen haar. Ik weet zeker dat hij geen enkel bezwaar tegen haar heeft. Maar ik ben bang dat hij het niet prettig zal vinden als we juist nu worden ondergedompeld in vrolijkheid. Je hebt waarschijnlijk niet de aankondiging gezien van zijn aanstaande huwelijk, maar je moet weten dat hij zich heeft verloofd met Miss Wraxton.'

'Wat, toch niet de dochter van die oude Brinklow? Nee maar, Lizzie, dat is werkelijk een prestatie. Nooit geweten dat je zo verstandig was. Begerenswaardig, zeker. Dit is een felicitatie waard!'

'Ja,' zei lady Ombersley, 'o zeker, Miss Wraxton is een buitengewoon meisje. Ik ben ervan overtuigd dat ze duizenden uitstekende eigenschappen heeft. Een uiterst brede algemene ontwikkeling, en principes die respect afdwingen.'

'Ze lijkt me zo te horen een doodsaaï wezen,' zei sir Horace onomwonden.

'Charles,' zei lady Ombersley, terwijl ze somber in het vuur staarde, 'geeft niets om heel levenslustige meisjes, of om... buiten-

sporige dwaasheden. Ik geef toe dat ik graag had gezien dat Miss Wraxton wat vrolijker was, maar daar moet je geen acht op slaan, Horace. Ik had zelf nooit de neiging om een blauwkous te worden, terwijl het in deze tijd waarin zoveel jonge vrouwen uitermate losbandig zijn, heerlijk is om iemand tegen te komen die... Charles vindt de serieuze bedachtzaamheid van Miss Wraxton uiterst aantrekkelijk,' eindigde ze vrij haastig.

'Weet je, Lizzie, het is heel vreemd dat een zoon van jou en Ombersley zo'n saaie sok is geworden,' merkte sir Horace zonder enige emotie op. 'Ik neem aan dat je Ombersley niet hebt bedrogen, toch?'

'Horace!'

'Nee, ik weet dat je dat niet hebt gedaan. Je hoeft niet zo te fronsen. Niet bij je oudste: je weet wel beter. Toch is het een vreemde bedoening: dat heb ik al vaker gedacht. Hij mag met zijn blauwkous trouwen, hoor, mij maakt het niet uit, maar dit alles verklaart nog niet waarom jij je druk moet maken om dingen waar hij wel of niet de voorkeur aan geeft.'

Lady Ombersley wendde haar blik van de gloeiende kolen naar zijn gezicht. 'Je begrijpt het niet helemaal, Horace.'

'Dat zei ik,' knikte hij.

'Ja, maar... Horace, Matthew Rivenhall heeft zijn hele fortuin nagelaten aan Charles.'

Sir Horace werd over het algemeen als een schrander mens beschouwd, maar nu leek het of deze informatie hem niet helemaal bereikte. Hij staaarde zijn zus even strak aan en zei toen: 'Je bedoelt toch niet die oude oom van Ombersley?'

'Ja, die bedoel ik.'

'Die rijkaard?'

Lady Ombersley knikte, maar haar broer was nog niet tevreden. 'Die vent die een fortuin heeft vergaard in India?'

'Ja, en we hebben altijd gedacht... Maar hij zei dat Charles buiten

hem de enige echte Rivenhall was met enig gezond verstand. Hij heeft hem alles nagelaten, Horace. Alles.'

'Goeie genade!'

Deze uitroep scheen lady Ombersley passend, want ze knikte weer. Ze keek haar broer aan met een trieste blik in haar ogen en ze verfrommelde de franje van haar sjaal met haar vingers.

'Dus het is Charles die hier de lakens uitdeelt,' zei sir Horace.

'Niemand had genereuzer kunnen zijn,' zei lady Ombersley ongelukkig. 'Daar moeten we redelijk over blijven.'

'Wat een schaamteloosheid,' zei sir Horace, nu een en al vader. 'Wat heeft hij gedaan?'

'Wel, Horace, misschien weet je het niet, omdat je altijd in het buitenland vertoeft, maar de arme Ombersley had heel veel schulden.'

'Dat weet iedereen. Ik heb nooit meegemaakt dat hij die niet had. Je wilt me toch niet vertellen dat die jongen zo dom is dat hij die heeft afgelost?'

'Maar Horace, iemand moest die aflossen,' protesteerde ze. 'Je kunt je niet voorstellen hoe moeilijk het werd. De jonge jongens moeten zich toch verdienstelijk kunnen vestigen en die lieve meisjes... het is geen wonder dat Charles dolgraag wil dat Cecilia een goede partij vindt.'

'Hij zorgt voor de hele meute? Gekker moet het niet worden. En de hypotheek dan? Als het grootste deel van Ombersleys erfenis niet zou zijn vastgezet, zou hij alles allang hebben vergokt.'

'Ik weet niet zoveel van dit soort dingen,' zei zijn zus, 'maar ik ben bang dat Charles zich daaromtrent niet heeft gedragen zoals zou moeten. Ombersley was zeer geïrriteerd, hoewel ik altijd zal zeggen dat het ongepast is om je eerstgeborene te vergelijken met een slangentand. Charles had het, toen hij meerderjarig werd, zijn arme papa waarschijnlijk gemakkelijker kunnen maken als hij maar enigszins van goede wil was geweest. Maar niets hem kon overhalen

het landgoed op te delen, dus kwam alles tot stilstand. Je kunt het Ombersley niet kwalijk nemen dat hij van slag was. En toen stierf die verfoeilijke oude man...'

'Wanneer was dat?' wilde sir Horace weten. 'Hoe komt het dat ik hier tot op de dag van vandaag niets over heb gehoord?'

'Het is ruim twee jaar geleden en—'

'Dat verklaart het: ik had het duivels druk met Angoulême en al dat gedoe. Het moet gebeurd zijn in de tijd dat ik in Toulouse was, ik weet het zeker. Maar toen ik je vorig jaar zag, heb je er geen woord over gezegd, Lizzie.'

De onterechte beschuldiging die hieruit sprak, greefde haar en verontwaardigd zei ze: 'Ik zou niet weten hoe ik aan dergelijke onbeduidendheden had kunnen denken met dat ontsnapte Monster en de Champs de Mars, en de banken die de betaling opschortten en de hemel mag weten wat nog meer. En jij kwam zonder enige aankondiging vanuit Brussel hierheen en had nog geen twintig minuten de tijd voor me. Mijn hoofd gonsde en als ik hier al over zou hebben gesproken, zou ik mogelijk van een koude kermis thuisgekomen zijn.'

Sir Horace negeerde deze irrelevantie en antwoordde met een voor zijn doen sterke emotie: 'Ongehoord! Ik zeg niet dat Ombersley géén losbol is, want het is niet nodig om er doekjes om te winden, maar om iemand uit zijn testament te schrappen en dan zijn zoon boven hem te stellen... ik neem aan dat dat is wat hij doet.'

'Nee, nee,' wierp lady Ombersley zwakjes tegen. 'Charles is zich volledig bewust van wat hij aan zijn vader te danken heeft. Hij heeft nooit enig gebrek aan respect, dat verzeker ik je. Alleen de arme Ombersley voelt dat Charles alles in handen heeft.'

'Een mooie toestand.'

'Ja, maar het is een troost dat het niet algemeen bekend is. En ik kan niet ontkennen dat het in sommige opzichten veel prettiger is. Je zou het niet denken, Horace, maar ik geloof echt dat er geen onbetaalde rekening in dit huis te vinden is.' Ze dacht heel even na

en zag zich toen genoodzaakt haar uitspraak te wijzigen. ‘Ik kan natuurlijk niet antwoorden voor Ombersley, maar al die enorme rekeningen voor het huishouden waar Eckington – herinner je je onze goede Eckington, de rentmeester van Ombersley? – zoveel stampij over maakte en de vergoedingen voor Eton en Oxford... Waarde broer, Charles zorgt óveral voor.’

‘Je wilt me toch niet vertellen dat Charles zo dwaas is om het fortuin van de oude Matt Rivenhall te verspillen aan een bouwval als dit?’ riep sir Horace uit.

‘Nee, o nee. Ik heb helemaal geen verstand van zaken, dus het heeft geen enkele zin me te vragen het je uit te leggen, maar ik denk dat Charles zijn vader heeft overgehaald om... hem het beheer te geven over onze bezittingen.’

‘Hem daartoe heeft gechanteerd, eerder,’ zei sir Horace grimmig. ‘Het zijn vreemde tijden. Echt, ik begrijp het punt van de jongen, Lizzie, maar lieve help, ik vind het vreselijk voor jou.’

‘O, denk alsjeblieft niet dat dat het geval is,’ riep lady Ombersley benauwd uit. ‘Ik wilde niet dat je zou denken... ik wilde je geen reden geven te veronderstellen dat Charles soms onvriendelijk is, want dat is beslist niet het geval. Behalve wanneer hij uit zijn humeur raakt, en je moet toegeven dat zijn geduld in grote mate op de proef gesteld wordt. Daarom, mijn waarde Horace, vind ik dat ik hem niet moet kwellen als hij liever niet wil dat ik de zorg voor Sophia op me neem.’

‘Flauwekul,’ zei sir Horace. ‘En waarom zou hij het niet prettig vinden?’

‘We... we hebben besloten om dit seizoen niet meer feestjes te geven dan noodzakelijk geacht mag worden. Het hoogst ongelukkige geval wil dat het huwelijk van Charles moest worden uitgesteld vanwege een sterfgeval dat Miss Wraxton heeft te betreuren. Een van de zussen van lady Brinklow is gestorven en ze zullen dus de komende zes maanden zwarte handschoenen moeten dragen. Je

moet weten dat de Brinklows erg precies zijn waar het gaat om correct gedrag. Eugenia gaat alleen naar heel ingetogen feestjes en... en je moet er natuurlijk van uitgaan dat Charles rekening houdt met haar gevoelens.'

'Hemel, Elizabeth, een man hoeft toch geen zwarte handschoenen te dragen voor de tante van een vrouw met wie hij nog niet eens getrouwd is.'

'Natuurlijk niet, maar Charles lijkt dat zo te voelen. En dan is er nog Charlbury.'

'Wat voor de duivel scheelt hem?'

'De bof,' antwoordde lady Ombersley somber.

'Hij?' Sir Horace barstte in lachen uit. 'Wat een kerel moet dat zijn, dat hij de bof heeft als hij met Cecilia zou moeten trouwen.'

'Horace, ik moet zeggen dat ik je reactie werkelijk onbillijk vind, want wat kan hij eraan doen? Het is zo vernederend voor hem. En buitengewoon ongelukkig bovendien, want het lijkt geen twijfel dat hij Cecilia allang aan zich had kunnen binden. Ik weet zeker dat hij dat gedaan zou hebben, want hij heeft een uiterst vriendelijk karakter en zijn manieren zijn precies zoals ze moeten zijn. Meisjes zijn vaak zo dwaas en hebben allerlei romantische ideeën in hun hoofd, naast allerlei bevestigingen die zich opdringen. Ik ben echter blij dat Cecilia niet een van die vreselijke moderne juffertjes is, en uiteraard wordt ze begeleid door haar ouders. Maar niemand kan ontkennen dat de bof van Charlbury uiterst ongelegen komt.'

Sir Horace opende nogmaals zijn snuifdoos. Met een geamuseerde en tegelijk ondoorgroendelijke blik keek hij haar aan. 'En wat is Miss Cecilia's specifieke bevestiging?' wilde hij weten.

Lady Ombersley wist dat haar oudste zoon haar nu zou hebben geadviseerd om discreet te zwijgen, maar de drang om haar hart uit te storten was te sterk. 'Ik ga ervan uit dat je het niet verder zult vertellen, Horace,' zei ze, 'maar het dwaze kind denkt dat ze verliefd is op Augustus Fawnhope.'

‘Een van die jongens van Lutterworth?’ vroeg sir Horace. ‘Ik vermoed dat een dergelijk huwelijk niet veel kans van slagen heeft.’

‘Mijn hemel, praat me er niet van. De jongste zoon ook nog, met de minste vooruitzichten van allemaal. Maar hij is dichter.’

‘Heel gevaarlijk,’ beaamde sir Horace. ‘Volgens mij heb ik de jongen nog nooit gezien: wat is hij voor iemand?’

‘Heel knap,’ zei lady Ombersley met een wanhopige klank in haar stem.

‘Wat, in dezelfde stijl als lord Byron? Die kerel heeft heel wat op zijn geweten.’

‘Nee, nee, hij is echt net zo eerlijk als Cecilia zelf en hij loopt niet mank zoals Byron. Hoewel zijn gedichten erg mooi zijn, gebonden in wit perkament, lijken ze niet zo goed aan te slaan. Niet zoals die van lord Byron. Het lijkt onterecht, want ik geloof dat het heel kostbaar is om ze te laten drukken en hij moet de kosten geheel zelf dragen, of beter gezegd lady Lutterworth, naar wat ik heb gehoord.’

‘Nu ik erover nadenk,’ zei sir Horace, ‘ken ik de jongen wel. Vorig jaar was hij met Stuart in Brussel. Als ik je mag adviseren, moet je Cecilia zo snel mogelijk laten trouwen met Charlbury.’

‘Nu, dat zou ik ook willen, althans... dat wil zeggen: natuurlijk zou ik dat niet willen als ik dacht dat ze een afkeer van hem had. En je moet begrijpen, Horace, dat het geheel buiten mijn macht ligt om iets te doen als hij met de bof in bed ligt.’

Sir Horace schudde zijn hoofd. ‘Dan trouwt ze met de dichter.’

‘Zeg dat toch niet. Maar Charles vindt dat ik er verstandig aan doe om haar niet mee te nemen naar plaatsen waar ze de jongeman in kwestie zal ontmoeten, wat nóg een reden is waarom we het op dit moment rustig aan doen. De ongemakkelijkste van allemaal. Soms heb ik het gevoel dat het allemaal veel eenvoudiger zou zijn als die ellendeling niet in aanmerking kon komen... als hij een gelukzoeker was of de zoon van een koopman of iets van dien aard. Je zou hem dan de toegang kunnen ontzeggen en je zou Cecilia

kunnen verbieden met hem te dansen bij een bal, maar dat zou dan niet nodig zijn omdat we hem nooit in onze kringen zouden tegenkomen. Maar natuurlijk ontmoet je de Fawnhopes overal. Niets irritanter dan dat. En hoewel ik zeker weet dat Charles hem zeer afwijzend tegemoet treedt, geeft ook hij toe dat het ongepast is om zo bot tegenover hem te zijn dat we zijn familie grieven. Almeria Lutterworth is een van mijn oudste vriendinnen.’

Sir Horace, die ondertussen genoeg had van het onderwerp, geeuwde en merkte luid op: ‘Ik durf te zeggen dat er voor jou geen aanleiding is om je zorgen te maken. De Fawnhopes zijn allemaal zo arm als kerkratten en zeer waarschijnlijk kijkt lady Lutterworth net zomin uit naar dat huwelijk als jij.’

‘Niets van dat alles,’ antwoordde ze nogal humeurig. ‘Ze is ongehooflijk dom, Horace. Wat Augustus ook hebben wil, hij zal het krijgen. Ze gaf mij ondubbelzinnige hints, zodat ik nauwelijks wist waar ik moest kijken, laat staan wat ik moest zeggen. Behalve dan dat lord Charlbury ons toestemming had gevraagd om Cecilia nader te leren kennen en dat ik meende dat ze... nu ja, niet onverschillig tegenover hem stond. Het kwam niet in me op dat Augustus alle gevoel voor fatsoen verloren zou hebben en Cecilia zou aanspreken zonder daar eerst Ombersley toestemming voor te vragen, maar dat is precies wat hij gedaan heeft.’

‘Nu ja,’ zei sir Horace, ‘als ze zo’n duidelijke voorliefde voor hem heeft, kun je haar maar beter met hem verder laten gaan. Ze trouwt daarmee niet onder haar stand en als ze ervoor kiest als vrouw van een straatarme jongste zoon door het leven te gaan dan is dat uiteindelijk haar eigen zaak.’

‘Dat zou je niet zeggen als het om Sophia ging,’ zei zijn zus.

‘Sophie is niet zo dom.’

‘Cecilia is ook niet dom,’ sprak lady Ombersley beledigd. ‘Als je Augustus hebt gezien, zal het je niet verbazen. Hij weet iedereen voor zich in te nemen. Ik geef toe dat dat ook voor mij geldt. Maar

ik beseftte al snel dat Charles volkomen gelijk heeft: het zou geen kans van slagen hebben.'

'Och, als haar nichtje in de buurt is om haar gezelschap te houden, zal dat voor afleiding zorgen. En heel waarschijnlijk komt ze dan op andere gedachten,' zei sir Horace bemoedigend.

Die suggestie leek lady Ombersley goed te doen, want haar gezicht klaarde op. 'Ik vraag me af of dat zo is,' zei ze echter. 'Cecilia is een beetje verlegen, moet je weten. Ze maakt niet gemakkelijk vrienden. Haar beste vriendin, Miss Friston, is na haar huwelijk naar de Midlands verhuisd en sindsdien is er eigenlijk geen jonge vrouw meer met wie ze enigszins vertrouwelijk is. Maar als die lieve Sophia hier zou verblijven...' Ze zweeg en overdacht overduidelijk haar plannen. Ze was daar nog mee bezig toen de deur opening en haar oudste zoon de salon binnenkwam.

De Honourable Charles Rivenhall was zesentwintig jaar, maar zijn vrij harde gelaatstreken in combinatie met een houding waarin zekerheid werd gemengd met een flinke dosis terughoudendheid, wekten de indruk dat hij enkele jaren ouder was. Hij was een lange, krachtig gebouwde jongeman, die oogde alsof hij liever op zijn paard over de landerijen van zijn vader reed dan dat hij beleefdheden uitwisselde in de salon van zijn moeder. Hij ging vrijwel altijd gekleed in rijkleding, die hij prefereerde boven de modieuzere pantalons en hoge herenlaarzen. Hij knoopte zijn das uiterst eenvoudig en stond slechts een minimale hoeveelheid stijf sel toe om de punten van zijn overhemden te stijven. Verder minachtte hij dandyachtige zaken als lakstempels, horlogekettingen of monocles en daarnaast griefde hij zijn kleermaker met de eis dat zijn jassen zo werden gesneden dat hij deze zonder hulp van een kamerheer kon aantrekken. Men had hem de hoop horen uitspreken dat de hemel zou verhoeden dat hij ooit zou worden aangezien voor een dandy. Zijn vriend, Mr Cyprian Wychbold, had hem er echter vriendelijk op gewezen dat er geen enkele behoefte was aan de hemelse tussenkomst in deze zaak.